

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADEMIÁRÓL

Nyolcadik könyv

Tűzpróba

finep
selection

CASSANDRA CLARE
MAUREEN JOHNSON

CASSANDRA CLARE,
MAUREEN JOHNSON

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADÉMIÁRÓL

Nyolcadik könyv

Tűzpróba

Simon a tűzről kezdett gondolkodni. A tüzek nem szerették őt. A tüzek mozogtak.

Már-már paranoiásnak érezte magát.

Odakint csupaszok voltak a fák, a fű pedig barna. Bent még a penész is visszahúzódott téli szállására az alagsor falait alkotó kövek közé. Az árnyvadászok nem igazán hittek a központi fűtésben, inkább kandallókat építettek, de azokat sem túl közel egymáshoz, és általában kellemetlenül távol mindenkitől. Akárhová ült is le Simon, a tűz mindig a helyiség másik végében ropogott. Többnyire az elit diákok léptek be először a szobába, így ők ültek le a kandalló közelében. De még ha mindenkit egyszerre engedtek be az ajtón, Simon akkor is a legmesszebb került a tűztől. Ha az ember fázik, a tűz ropogása halk, gúnyos nevetésnek hat. Simon próbálta elúzni ezt a gondolatot a fejéből, mert a tüzek nyilvánvalóan nem őt nevelték ki.

Ezen elmélkedni már tényleg paranoia lett volna.

A menzára jó pár kandalló jutott, George és Simon azonban meg sem próbált harcolni a jó helyekért. Simonnak éppen elég

aggódnivalója akadt. Üres tekintettel meredt a tányérjára. Ezt sem akarta csinálni. *Ne morfondírozz az ételen! Csak egyél!* De képtelen volt uralkodni magán. Minden este kielemezte a vacsorát. A mai étel valamiféle ragunak tűnt, de mintha kenyér is lett volna benne. Meg paprika. Meg valami piros.

Valaki ragut csinált egy pizzából.

– Ne! – mondta hangosan.

– Hogyan?

A szobatársa, George Lovelace máris azzal foglalkozott, hogy belapátolja a vacsoráját. Simon megrázta a fejét. Ezek a dolgok George-ot valamiért nem zaklatták fel különösebben. Ha otthon, Brooklynban azt hallja, hogy valaki ragut csinált egy pizzából, eszébe sem jutott volna kiakadni. Egyszerűen feltételezte volna, hogy valaki úgy döntött, dekonsruál egy pizzát, merthogy a brooklyni hípszterétermekben ilyesmi járta. Simon egy nevetéssel intézte volna el a dolgot, sőt talán egy idő után még fel is kapták volna az új ételt, hogy aztán hamarosan pizzaragut áruló lakókocsik jelenjenek meg az utcán. Nos, ebben az esetben még ő is megkóstolta volna az új ételt. Mert Brooklynban így megy az ilyesmi, és mert a pizza az pizza. Hogy jelen helyzetben mi volt a legjobb tippje? Talán valaki elejtett egy pizzát, vagy a tészta egyszerűen összetört sütés közben, és valamiért az tűnt az egyetlen elfogadható megoldásnak, ha beteszik egy serpenyőbe, és adnak neki.

Igazából persze nem a pizzával volt a baj. A gondot az jelentette, hogy a pizza az otthonára emlékeztette. Minden New York-i,

aki rossz pizzával találkozik, gondolatban legalább pár pillanatra hazatér. Simon ugyanúgy New York-iként született és nevelkedett, ahogyan az elitek árnyvadászként. A város zümmögő lüktetése a részévé vált. Éppen olyan durva hely tudott lenni, mint az Akadémia. Simon már automatikusan figyelte a patkányokat a földalatti sínjei között és a forgalmasabb terek környékén. Megtanulta, hogy ösztönösen félreugorjon, nehogy az elhúzó taxik sáros latyakkal fröcsköljék le. Ahhoz pedig le sem kellett néznie, hogy átlépje a kutyák által hátrahagyott pocsolyákat.

Persze akadtak jobb városrészek is. Simonnak hiányoztak az éjszakai séták a Brooklyn hídon, amikor mindent befogadhatott a tekintetével: a kivilágított várost, a hatalmas, emberkéz építette hegyeket, az alatta hömpölygő folyót. Hiányzott az érzés, hogy ott lehet a között a rengeteg ember között, akik csodálatos dolgokat műveltek. Hiányzott a tudat, hogy egy soha véget nem érő show-műsor részese. És hiányzott a családjá meg a barátai. Közeledtek az ünnepek, és otthon lett volna a helye. Az anyja már biztosan elővette a menórát, amit Simon maga festett le egy kézműves foglalkozáson még kisgyerek korában kék, fehér és ezüstszínű, merész ecsetvonásokkal. A nővére és az ő feladata volt a krumplis palacsinta elkészítése. Később letelepedtek a kanapéra, és átadták egymásnak az ajándékokat. És mindenki, akit szeretett, csak egy rövid sétányi, vagy legfeljebb egy metrómegállónyi távolságra volt tőle.

- Megint olyan képet vágsz – jegyezte meg George.
- Bocs! – mondta Simon.

– Ne kérj bocsánatot! Minden okod megvan rá, hogy nyomorultul érezd magad. Jönnek az ünnepek, mi meg itt vagyunk.

Ez volt olyan jó George-ban – mindig mindent megértett, és sosem ítélkezett. Az Árnyvadász Akadémiának bőven akadtak árnyoldalai, de George szinte mindenért kárpótlást nyújtott. Simonnak korábban is voltak nagyon jó barátai, de George inkább mintha a testvére lett volna. Egy szobában laktak. Osztottak a nyomorúságon, az apró diadalokon és a rettenetes ételeken. És az Akadémián, ahol mindig mindenki versengett, és ahol George-ra bármikor számíthatott. Ő volt az, aki sosem verte a mellét, ha valamiben jobbnak bizonyult Simonnál (márpedig mivel a testfelépítése a kisebb görög istenekével vetekedett, a fizikai erőt kívánó feladatokban gyakran kitűnt). Simon érezte, hogy megint jobb kedvre derült. A tudat, hogy George ilyen könnyedén olvas a gondolataiban – hogy van egy barátja, aki mellette áll –, rengeteget jelentett.

– Ez meg mit csinál ott? – kérdezte George, és állával Simon mögé intett.

Penhallow dékán jelent meg a terem túlsó végében, a nevető kandalló közelében. Általában nem tette tiszteletét a menzán vacsora közben. Pontosabban soha még csak oda sem dugta az orrát.

– A figyelmeteket kérem! – szólt. – Csodálatos hírt szeretnék megosztani az Akadémia diákjaival. Julie Beauvale, Beatriz Mendoza! Gyertek ide, legyetek szívesek!

Julie és Beatriz egyszerre álltak fel, és mosolyogva néztek össze. Simon ismerte már ezt a fajta mosolyt, ezt az összehangolt mozgást. Mintha Jace-t meg Alecet látta volna. A két lány átsietett a helyiségen. Székek csikordultak, ahogy a diákok utat nyitottak nekik, és mindenfelől halk mormogás hallatszott. A tűz egyre csak nevetett, nevetett, ropogott és nevetett. Amikor Julie és Beatriz odaértek hozzá, a dékán a vállukra tette a kezét, és együtt a többiek felé fordultak.

– Örömmel jelentem be, hogy Julie és Beatriz arra az elhatározásra jutottak, hogy parabataiok lesznek.

Egy szempillantás alatt kitört a tapsvihar. Jó páran felálltak, főleg az elit diákok közül, éljeneztek, és odakiáltottak a lányoknak. Így ment ez pár pillanatig, aztán a dékán felemelte a kezét.

– Mint mindannyian tudjátok, a parabataiceremónia komoly elkötelezettséget jelent, olyan köteléket, amit csak a halál oldhat fel. Biztos vagyok benne, hogy a hír hallatán sokakat közületek az a gondolat foglalkoztat majd, hogy vajon ti megtaláljátok-e a parabataiotokat. Nem minden árnyvadásznak van ilyen harcostársa, sokan nem is akarnak maguknak. Ami azt illeti, a legtöbбекnek közületek nem lesz parabataia. Nagyon fontos, hogy ezt ne felejtsetek el. Ha mint Julie és Beatriz, úgy érzitek, hogy ti is megtaláltátok a parabataiotokat, vagy ha szeretnétek beszélgetni valakivel a szertartás bármelyik részletéről, esetleg arról, hogy mit is jelent pontosan, nyugodtan keressetek meg valakit a tanári karból. Azért vagyunk itt, hogy segítsünk meghozni nektek az

ilyen fontos döntéseket. Először is azonban ismét gratuláljunk Julie-nak és Beatriznek. A tiszteletükre ma este torta is lesz.

Miközben beszélt, a lappangó veszedelem – az Akadémia szakácsainak csapata – behozott egy jókora, nem éppen szabályos tortát.

– Most már folytathatjátok az étkezést, utána pedig kérlek benneketek, fogyasszatok tortát!

– Ez meg hogy a nyavalyába történt? – kérdezte George. – Ezek ketten? Parabataiok?

Simon megrázta a fejét. Az árnyvadászcsaládok úgy fonódtak össze egymással, mint a fatörzsre felkúszó indák. Az ember könyvében megtalálta az életre szóló társát, ha már a születésekor elkezdte keresni. Az Akadémiára leginkább idegenek kerültek be. Julie-nak és Beatriznek az elit diákok közül több kapcsolata volt egymással, de Simon ez idáig nem is sejtette, hogy ennyire közel állnak.

– Mindenesetre sikerült meglepni bennünket – mondta halkán George. – Jól vagy?

Simont villámcsapásként érte a hír. Arra gondolt, hogy megkérdézi Claryt, nem akar-e a parabataia lenni. De az igazi parabataiok olyanok voltak, mint Alec és Jace, akiket gyerekkoruk óta együtt képezték ki az árnyvadászságra. Igaz, ami igaz, Simon és Clary is éppen ilyen régóta ismerték egymást, viszont nem dobáltak késeket, és nem mészároltak démonokat (kivéve a videojátékokban, de az ebből a szempontból sajnos nem számított). Simon lassacskán kezdett arra a következtetésre jutni, hogy neki

soha a büdös életben nem lesz parabataia. Folyamatosan tanult. Nem is találkozott a lánnyal. És...

...egyre jobban értett hozzá, hogyan keressen kifogásokat.

Inába szállt a bátorsága. Mintha egy hatalmas óra számolta volna vissza az időt a születésnapjáig. Mindennap azt mondta magának, hogy már késő. Aztán a nagy nap előestéjén megjelent Clary, és egy *Sandman* gyűjteményes kiadást hozott neki ajándékba. Simon addigra meggyőzte magát, hogy az idő lejárt. A fejében megszólalt a duda. Tizenkilenc éves lett.

Azóta igyekezett nem is foglalkozni a dologgal, most azonban, hogy az újonnan bejelentett parabataiokat figyelte, gondolatban fenéken billentette magát.

– Nem való ez mindenkinek, Simon – mondta George. – Gyérünk, told az arcodba a kaját, aztán lemegyünk, és mesélhetsz a *Firefly*ről.

Hogy bővítse szobatársa műveltségét, Simon esténként sorra vette a *Firefly* epizódjait, és sorban mindegyiknek a cselekményét elmesélte George-nak. A rituálé a nagyon is kellemes időtöltéseik közé tartozott, de ez sem tarthatott a végtelenségig. Már csak egyetlen epizód volt hátra.

Mielőtt azonban sort keríthettek volna a dologra, a dékán odasietett az asztalukhoz, és megállt.

– Simon Lewis, lennél oly kedves velem tartani egy pillanatra?

A szomszédos asztaloktól mindenki odakapta a fejét. George leszegette a fejét, és a pizzaragujában turkált.

– Természetes – felelte Simon. – Bajban vagyok?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem – felelte színtelen hangon a nő. – Semmi baj.

Simon hátratolta a székét, és felállt.

– Akkor a szobában találkozunk, jó? – szóló George. – Viszek le neked tortát.

– Kösz! – mondta Simon.

Sokan figyelték, ahogy kivonult a menzáról, mert ez történik, ha a dékán elhív valakit a vacsora kellős közepén. Az elit diákok közül a legtöbben azonban mégis inkább Julie és Beatriz körül sereglettek össze. Nevetés meg sikkantások hallatszottak, és mindenki nagyosan hangosan beszélt.

Simon a dékán nyomában átfurakodott közöttük.

– Erre! – mondta a nő.

Simon szívesen megállt volna a tűznél akár csak egyetlen pillanatra is, de Penhallow dékán lendületesen sietett az ajtó felé, amelyiken át a tanárok közlekedtek. Ők általában nem ettek együtt a diákokkal – nyilvánvalóan fenntartottak a számukra egy másik étkezdét valahol az Akadémia területén. Catarina Loss volt az egyetlen, aki rendszeresen megjelent a diákok között, de Simon gyanította, hogy ő is csak azért, mert szívesebben tett egy merész kísérletet a rettenetes menzai étellel, mintsem hogy egy szobában ücsörödjön az árnyvadászokkal.

Simon még sosem járt azon a folyosón, amelyiken a dékán végigvezette. Gyérebb volt a világítás, mint arrafelé, ahol a diákok közlekedtek. A kőfalakat itt is éppen olyan kopott faliszőnyegek borították, mint az iskola többi részén, de ezek azért határozottan értékesebbnek tűntek. A színek világosabbak voltak, a minták